

punkt, jfr. vandløbslovens § 93, stk. 1. Udledninger på jordoverfladen kræver i almindelighed tilladelse fra sundhedskommissionen, jfr. normalsundhedsvedtægt for landkommuner § 14, stk. 1; efter samme bestemmelse kan spildevandsafledning gennem drænrør forbydes af sundhedskommissionen.

d) Forhold, der medfører fjernere fare for forurening af vandforsyningen, når forholdet ikke er ulovligt eller kan forbydes efter anden lovgivning. Herunder falder visse anvendelser af gødning og gødningsoplæg, muligt visse landbrugsmøddinger og eventuelt løsdriftstalde i nærheden af et vandværk.

§ 42, stk. 1, 1. pkt., jfr. stk. 2, omfatter vandforsyningsanlæg, som efter grundloven kan beskyttes ved ekspropriative indgreb. Bestemmelsen svarer til KF § 21, der viderefører 1926-lovens § 6, stk. 1, nr. 3-4. Det foreslås, at landvæsensretten skal kunne beskytte sådanne anlæg ved — normalt som servitutter — at give forbud eller pålæg med hensyn til forhold på omkringliggende ejendomme. Gøres der herved indgreb i bestående, lovlige forhold, bør der som hovedregel ydes erstatning, men i de under a)-c) nævnte tilfælde vil de der nævnte retsregler kunne føre til, at der ikke gives erstatning. Det kan være tvivlsomt, i hvilket omfang der bør gives erstatning for forbud og pålæg, der ikke griber ind i bestående forhold, men indskrænker den fremtidige rådighed. Også her vil de under a) og b) nævnte retsregler kunne føre til at nægte erstatning. Med hensyn til de under c) nævnte tilfælde har praksis været tilbøjelig til at lade vandforsyningsanlægget betale udgiften ved sådanne særlige sikringsforanstaltninger ved nye kloakanlæg, som kræves af hensyn til beskyttelsen af eksisterende vandforsyningsanlæg, jfr. U.f.R. 1958 B, side 76. Indenrigsministeriet mener ikke at burde lovfæste denne praksis, der f. eks. kunne tænkes gjort afhængig af, hvor omfattende og dyr sikringen er, men man mener at burde stille landvæsenskommissionerne frit på dette punkt. Dette stemmer med den stilling, der er taget i § 44. Med hensyn til de under d) nævnte forhold kan det om § 45, stk. 2, anførte tale imod at give erstatning for fremtidig rådighedsindskrænkning. Rådighedsindskrænkningen efter § 42 kan dog tænkes udstrakt over større områder end indskrænkningen efter § 45, stk. 2, og man har i § 42, stk. 2, i det hele stillet landvæsenskommissionerne frit med hensyn til spørgsmålet om erstatning for rådighedsindskrænkninger.

§ 42, stk. 1, 2. pkt., jfr. stk. 2., omfatter vandforsyningsanlæg, som ikke kan beskyttes ved ekspropriation. De vil kunne beskyttes, når naboretlige hensyn tilsiger det, og man har ment at kunne udstrække dette til alle de under a) omhandlede

tilfælde, hvor der foreligger nærliggende forureningsfare. Bestemmelsen er i så henseende en videreførelse af 1926-lovens § 11, sidste stk., 1. og 2. pkt., og KF § 18, stk. 1. Endvidere bør de pågældende vandforsyningsanlæg, til dels i overensstemmelse med almindelige spildevandsretsregler, kunne beskyttes mod de under c) nævnte forhold. Derimod har man ikke ment, at landvæsensretterne bør kunne gennemtvinge en beskyttelse for de pågældende vandforsyningsanlæg mod de under b) og d) nævnte forhold. Medfører de under b) nævnte regler, at forureningen kan forbydes, må vandforsyningsanlægget henvende sig til vedkommende myndigheder om forbud mod forholdet. Om erstatninger gælder i øvrigt det vedrørende stk. 1 anførte.

Stk. 3 om udredelsen af erstatningen svarer til KF § 22, stk. 6, der er en videreførelse af 1926-lovens § 12, sidste stk.

Reglen i stk. 4 om, at private kun med sundhedskommissionens tilslutning kan rejse sag om beskyttelse efter § 42, stemmer med KF § 9, stk. 1, 3. pkt.

Det er landvæsensretten, der skal afgøre, om der skal gives påbud eller forbud efter § 42 og ydes erstatning herfor. Må der herunder tages stilling til et spørgsmål, der henhører under de almindelige domstole — f. eks. om den under b) nævnte lovgivning — kan dette spørgsmål dog henvises til afgørelse ved de almindelige domstole, jfr. 1926-lovens § 12, stk. 2, og landvæsensretslovens § 26, stk. 3. Indeholder en afgørelse efter § 42 en ekspropriation, vil afgørelsen altid kunne indbringes for de almindelige domstole efter grundlovens § 73.

Til § 43.

Bestemmelsen svarer til 1926-lovens § 11, sidste punktum, og KF § 18, stk. 2. Bestemmelsen svarer i øvrigt til et af landbrugsministeriet udarbejdet forslag til ændret formulering af § 72, stk. 4, i vandløbsloven.

Til § 44.

Den københavnske beskyttelseslov af 30. november 1857 § 2, 1. og 5. punktum, jfr. lov nr. 60 af 24. april 1896 § 1, giver de overfladevande, der benyttes af Københavns Vandforsyning, en ret vidtgående beskyttelse mod forurening. Ingen må lade hunde og andre kreaturer svømme, drukne hunde, katte eller andre dyr, afskylle vogne, vaske klæder i vandvæsenets søer, vandbeholdere eller åbne vandledninger eller på nogen som helst anden måde gøre vandet deri urent. Det er endvidere „uden hensyn til afstanden“ forbudt at danne afløb af urent vand til vandvæsenets beholdere og ledninger.